

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXXI. ročník

číslo 11/listopad 2025

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

Neděle	9.30	bohoslužby (1. neděle v měsíci rodinné, 3. neděle sv. večere Páně)
	14.00	bohoslužby „ <i>Společenství Kristovo</i> “
Pondělí	18.00	křesťanství (setkávání všech zvědavých, 2. pondělí v měsíci)
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení nábožensky vzdělávací knihy
Středa	17–18	práce na skalce + posezení u kávy (od jara do podzimu)
	18.00	biblická hodina
Pátek	16–18	mladší i starší dorost a odrost
	18.30	mládež
Sobota	9–14	Siloe – pomoc lidem bez domova (1. a 3. sobota v měsíci)

DALŠÍ INFORMACE na předposlední straně časopisu

Obsah

Editorial	3	Zemřel Ivan Klíma	13
Staršovstvo	4	Kartotéka a členové sboru	16
Zápis z 864. schůze 3. 11. 2025		(přepis článku Růženky Černé,	
Podzimní výprava – Júdit	4	Brána z roku 1995, tak dávno...)	
(odrost na Dobříši, vzpomínají		Kalich kontra kříž	17
<i>Antonie Slabá a Hana Berníková</i>)		(aneb co se řešilo před 30 lety)	
Branka ke svobodě	7	Podzimní výprava – Júdit	18
Advent s dětmi podruhé	11	(zbývající fotografie k článku ze	
„ Petrě, bylo to, jako bys nás zradil “ ..	10	str. 4)	
(zemřel Vítězslav Prosek)		Kontaktní informace, tiráž	19

EDITORIAL

Když jsem byla malá, chodila jsem na kroužky do všech oborů, co jsme v ZUŠ Ostrov měli. Na výtvarku, dramatař, tanečky, jak jsme tomu říkali, i na hudebku. Ségra Bětko říkala, že by bylo super hrát na saxofon jako Lisa Simpsonová, tak jsem si v těch sedmi letech řekla, proč ne, a začala hezky postupně s flétnou a navázala klarinetem. Zpívala jsem ve dvou sborech i swingové kapely, stejně jsem si ale vždycky ve stínu bráchy Dáni připadala, že zas takové nadání nemám. ☺ Jak šel čas, kroužků ubývalo a vše skončilo maturitou na gymnáziu a náročnou vysokou školou. V čem jsem ale měla největší touhu pokračovat, byla právě hudba, hraní i zpívání. A tak jsem moc ráda za hudební rodinné bohoslužby v našem sboru a pravidelnou produkci kapely, do které se nadšeně zapojuji. Se saxofonem, který jsem dostala před osmi lety ke svatbě darem od staršovstva!

Není divu, že mě potěšilo, když jsem zjistila, že v listopadu bude možnost hraní v kostele dokonce dva týdny po sobě, pravidelně první neděli, a pak ještě na instalaci bratra faráře Davida Nečila. A že to byla pořádná hudební akce! Vystoupení celkem čtyř různých těles jsem opravdu nečekala, každé bylo jiné a všechna plná nadšení. Akce byla za mě celkově moc povedená.

Je hezké vidět, že nejsem jediná, pro koho je hudba důležitá, koho činí šťastným. Letošním školním rokem dokonce přibýly dvě hudební aktivity v pravidelném sborovém programu – Consonare ve čtvrtek a nově také úterní společné jamování. V neděli ráno jsou již pravidelně chvály. Všichni jste zváni!

A stejně tak vás zvou ke čtení následujících stránek listopadové Brány. Ohlédneme se za podzimní dorostovou výpravou, zavzpomínáme na ty, kdo nás opustili. Děkujeme za zaslání i těch článků, které není lehké psát.

Děti i dospělí si v Brance připomenou 17. listopad a také nezapomínejme, že už se nám blíží čas adventu.

Bratři a sestry, přeji vám krásné prožití pozdního podzimu a požehnaný čas před Vánoci.

Eva Friedrichová

STARŠOVSTVO

Zápis z 864. schůze 3. listopadu 2025

864. schůze staršovstva ve skoro plném obsazení (osobně i online, omluvena Lída Holá) dne 3. listopadu 2025 začala biblickým zamyšlením Ivky Jungwirthové nad knihou Jób. David Nečil nás poté seznámil se svými nedávnými aktivitami – mimo jiné s návštěvami sborů v Modřanech a Uhříněvsi, které nám zaslaly srdečné pozdravy. Sdílel také dojmy z bohoslužeb na Barrandově, kde se pravidelně schází asi patnáct lidí a kde díky obětavosti místních pomocníků vládne milé společenství. Mluvili jsme o pokračování setkání „Křesťanství“ – o jeho smyslu, cílové skupině a budoucí podobě. Shodli jsme se, že by mělo jít o otevřený prostor přístupný i lidem mimo sbor a že chceme hledat jasnější koncepci těchto večerů.

Věnovali jsme se i přípravě instalace Davida Nečila, kde očekáváme hojnou účast hostů z Českých Budějovic i Prahy. Hudebně ji doprovodí varhaník Miloš, kapela Dáni, sbory Consonare a kapela Kostelní tíseň. Dále jsme řešili organizační záležitosti kolem služby, připravované vánoční akce s perníkovým betlémem, zbytku děl manželů Rejchrtových a drobné technické otázky přenosu bohoslužeb.

Z mladšího sborového života jsme měli radost z úspěšné výpravy dorostu na Dobříš i z nápadu pořádat hudební úterky v Evenu, které povedou Adam Pinc a Káťa Bouchalová. V závěru jsme hlasovali o nominacích na členy synodní rady a předběžně diskutovali, jak budeme postupovat v rámci budoucího prodeje barrandovského bytu. Schůzi jsme zakončili výrazně dříve než minule, a to krátce po 21. hodině.

zapsal Lubor Kolář

PODZIMNÍ VÝPRAVA – JÚDIT

Letošní podzimní výprava byla na téma Júdit a konala se mezi 25. a 29. říjnem. Spali jsme na dobříšské evangelické faře. Zúčastnilo se 14 dětí a 5 vedoucích. Dorostáci si velice oblíbili hru poker a naopak dorostáci hru Taco-kočka-koza-sýr-pizza. Docela na začátku jsme si vymýšleli svoje jména, znaky a pokřiky skupinek. Názvy skupinek byly: Houby s octem, Stonožka a Marní křečci. Pokřik Marných křečků si bohužel nepamatuji. ☹ Ale tady jsou ostatní:

*My jsme houby s octem,
budem se bít s octem.*

*Je to velká zábava
míti otce lachtana.*

My jsme houby
s octem, studem, esem
bib s octem, je to
velká salátová milá
okrasa lahůtek

 Houby s octem

STONOŽKA

MY JSME STONOŽKA, STONOŽKA, STONOŽKA
CHYBÍ NÁM PONOŽKA, PONOŽKA, PONOŽKA
PONOŽKA JE DOMINIK, DOMINIK, DOMINIK
JEDINÝ S KÝM PRACUJE JE TIMÍK, TIMÍK

*My jsme stonožka, stonožka, stonožka, Ponožka je Dominik, Dominik, Dominik,
chybí nám ponožka, ponožka, ponožka. jediný s kým pracuje je Tímík, Tímík.*

K mnoha hrám jsme potřebovali novinovou hlavu, kterou jsme vyráběli na workshopech. Počasí bylo docela přijatelné a na docela hodně her jsme byli venku. Byla tam Bartova hra, která byla něco jako závěrečná hra na táborech. Hráli jsme tam také hru na vymýšlení balicích hlášek nebo třeba věšení Holofernových hlav.

Výpravu jsme si všichni moc užili a děkujeme vedoucím za skvělou organizaci.
účastnice *Antonie Slabá*

Během podzimních prázdnin se děti z dorostu a odrostu vydaly se svými vedoucími na již tradiční podzimní výpravu. Tentokrát jsme jeli jenom kousek a během výpravy jsme pobývali na faře evangelického sboru na Dobříši. A v okolí Dobříše jsme pak společně prožívali příběh krásné, zbožné a bohaté Júdit.

Užili jsme si společně mnoho her, při kterých jsme se připravovali na obléhání, abychom dokázali co nejdéle vzdorovat Nebúkadnesarově armádě pod vedením Holoferna. Pak jsme zachraňovali Achióra a pomáhali jsme ustrojit Júdit tak, aby dokázala oslnit asyrské vojáky i jejich velitele a dokonce jsme jí do zásoby pomohli vymyslet i pár balicích hlášek, kterými může Holoferna oslnit.

A pak jsme si v rámci hry ukázali, že alkohol je metla lidstva a že Holofernovi se opravdu nevyplatilo vypít vína přespříliš.

V rámci duchovních programů jsme si povídali o různých věcech, které Izraelci a Júdit zažili, a v čem si z nich můžeme vzít příklad a v čem se naopak radši neinspirovat.

Děkujeme všem dětem i vedoucím za příjemně strávený čas, dobříšskému sboru za ubytování a vám za přímluvné modlitby.

Hana Bedrníková

Článek provázely dvě fotografie tvorby účastníků se skupinkovými pokřiky a dvě z lesa. Zbývající dvě, tentokrát z vnitřních prostor, najdete na straně 18. (pozn. red.)

BRANKA KE SVOBODĚ

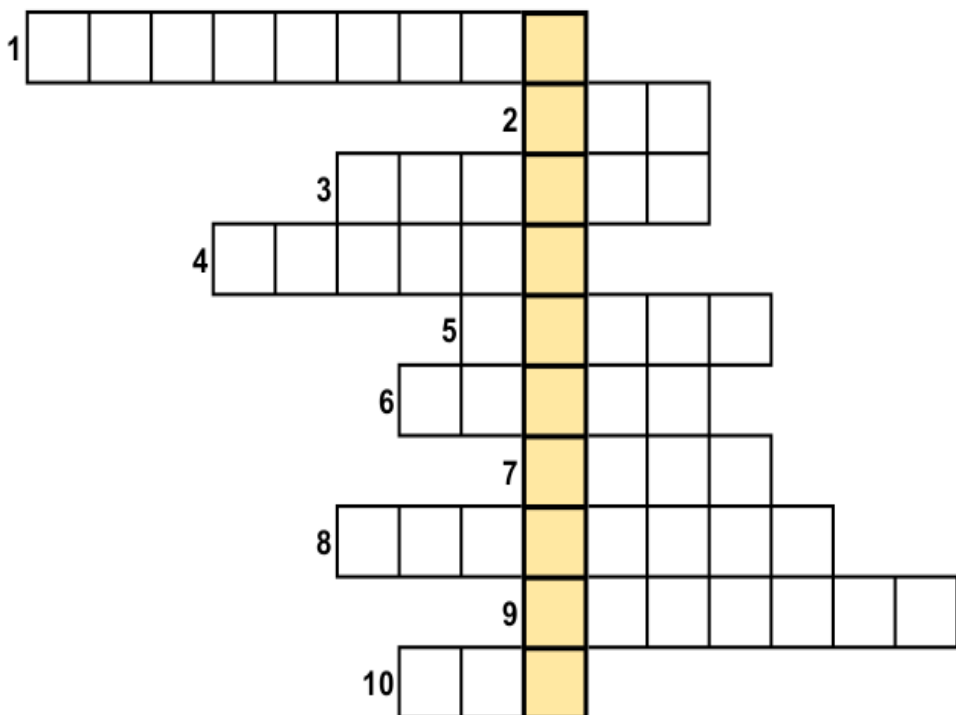
Milí čtenáři Branky,

17. listopad je Dnem boje za svobodu a demokracii. (Pro nejmladší čtenáře zkusím vysvětlit, co ta demokracie vlastně je. Demokracie je, když lidé v nějaké zemi

rozhodují o věcech společně. Nemusí dělat to, co jim přikáže nějaký panovník. Mají větší svobodu i zodpovědnost. Společně tvoří zákony a dbají na jejich dodržování.) Demokracii obvykle vnímáme veskrze pozitivně (tedy jako něco, co je prostě dobré), ale možná stojí za to si připomenout, že tou nejlepší formou vlády je _____. To Boží, samozřejmě.

Tématem nedělní školy v říjnu a listopadu byl konec doby soudců a období prvních izraelských králů. Izraelci původně neměli krále. Božím záměrem bylo, aby žádného lidského vládce neměli. Lidé totiž moc neumí vládnout jeden druhému. Když má někdo z lidí (s výjimkou Pána Ježíše samozřejmě) nad druhými moc, vždycky ji více nebo méně zneužívá. Proto nám má vládnout Bůh, a ne lidé. Nepotřebujeme žádnou lidskou autoritu, pokud jsme plně oddaní Bohu.

To ale Izraelci doby soudců nebyli, každý si dělal, co chtěl, a protože nepatřili Pánu Bohu, chtěli často zlé věci. Proto jim Pán Bůh nakonec krále dal. Dobrý král může lid pozvednout (jako král David). Ukazovat druhým, co je správné, co se Pánu Bohu líbí. Sám jít dobrým příkladem a zavést dobré zákony a zvyky. Jenže byli i špatní králové. O tom všem ještě bude řeč. My si ale připomeňme, že ani ta naše demokracie nebude nic moc, pokud v srdci každého z nás nebude vládnout Král králů, Láska s velkým „L“.

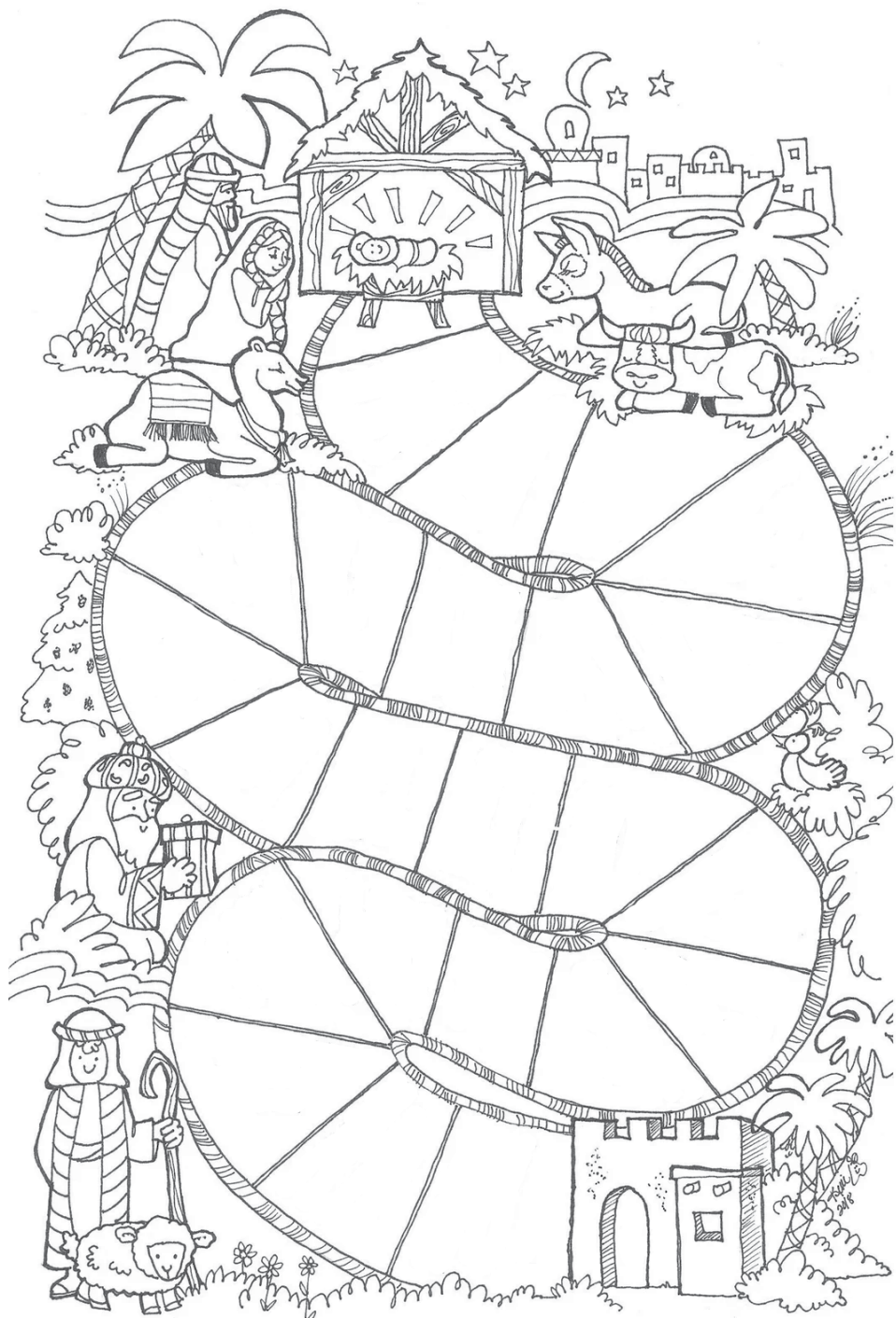
LEGENDA:

- 1) Doplně, co Samuel odpověděl na Hospodinovo volání: „Mluv, tvůj slyší.“
- 2) Moábská dívka, která po smrti manžela a tchána následovala svou tchyni do Izraele.
- 3) Manžel Chany a Peniny.
- 4) Chanin vymodlený syn, kterého zasvětila Hospodinu.
- 5) Tchyně Rút.
- 6) Syn Rút a Bóaze Obéd měl syna Jišaje, jehož synem byl král
- 7) První izraelský král.
- 8) Rút prosila Bóaze, aby se jí ujal, protože byl její
- 9) Prorok se jinak nazýval také muž
- 10) Kněz, který vychovával Samuela a měl dva nezdárné syny.

Alžběta Slabá

Františka Nečilová

← ADVENT S DĚTMI PODRUHÉ

Před rokem v listopadu jsem psala článek plný tipů na různé adventní kalendáře a aktivity s dětmi (viz Brána 11/24). Nechci se opakovat, tak připomínám, že existuje a kde ho najdete. Příkládám jednu novinku: omalovánku s políčky, symbolizující cestu svaté rodiny do Betléma. Na každé políčko můžete dle vlastní fantazie přidat biblický verš, otázku, nebo naplánovat, co společně ten který den podniknete. (Stačí maličkost. Zapálit svíčku, vystříhnout vločku, dát si horkou čokoládu, vyrobit přáníčko...) Třeba se někomu taková pomůcka bude hodit.

Ale nepropadejte pocitům viny a méněcennosti, pokud na nic takového čas ani energii nemáte. Stres a blbá nálada kazí advent víc než chybějící kalendář. Každé Vánoce si připomínám: „Lepší suchá skýva a k tomu klid než dům plný obětních hodů a spory.“

Přeju požehnaný čas čekání na Kristův příchod, shonuprostý, plný pokoje a radosti.

Alžběta Slabá

„PETŘE, BYLO TO, JAKO KDYBYS NÁS ZRADIL!“

Tak se na mne obořil přítel a kamarád z mládí Vítězslav Prosek v době, kdy jsem se po téměř padesátiletém exilu vrátil z USA do Čech, do rodné Prahy, do brannického kostela. Znělo to, jako kdybychom měli my, mladí evangelíci ze spřátelených rodin, v pošmourných dobách totality v půlce 60. let nějakou tichou dohodu, která nás zavazovala se jeden druhému svěřit především s tak důležitým rozhodnutím, jakým byl odchod do zahraničí, navíc bez možnosti – jak tomu tehdy bylo – návratu. A já jsem tu smlouvu svou zatajenou emigrací porušil, zradil.

Je to již déle než 10 let, co jsme se s Vítkem po dlouhé době opět objali, ale stále si intenzitu jeho slov pamatuji. Vítek byl člověk vstřícný, shovívavý, silná slova byla u něho spíš výjimkou. Tato věta však byla útočná, žádala reakci, která ode mne bohužel nepřišla. Vítek mne zaskočil a mě dnes mrzí, že jsem se neozval, svůj „příběh“ s Vítkem neprobral, podrobněji se nesvěřil. Jistě by mne pochopil.

Navštívil jsem Vítku v nemocnici na Malvazinkách. Povídali jsme si, on reagoval na každé mé slovo, ale s trubičkou v hrdle byla jeho ústa bez zvuku. Říkal jsem mu, že se těším na náš srpnový týden evangelických duchodců příští rok v Bělči, kam on mne poprvé před několika lety pozval a kam tak rádi jezdíme. Reagoval, oči se mu rozsvítily, rty se pohybovaly, slova jsem však nerozeznal.

Já jsem Běleč letos vynechal. Přesto, že se tam scházíme parta prima lidí, Vítek by mně příliš scházel. Také jsem chtěl věřit, že se jeho stav zlepší a že si brzo budeme opět povídat tak, jak jsme byli zvyklí – upřímně, otevřeně, bez zábran, o čemkoliv. A že se v Bělči opět sejdem.

V době, kdy se měl Vítek „dát do pořádku“ a já jsem se těšil, jak nám opět bude spolu dobře, jak budu rád poslouchat nejen jeho vzpomínky, ale i uvážlivé komentáře k dnešní době, jsem byl v plném kole volebního mumraje, a tak jsem další návštěvu Vítka v nemocnici odkládal a odkládal a odkládal. Až přišlo oznámení, „že nás navždy opustil náš milovaný...“. Ano, milovaný.

Vzácného přítele Vítězslava Proska jsem tak podruhé „zradil“. Nejen jeho, ale i sám sebe. Tentokrát však bez možnosti „návratu“.

Petr Bísek

Řáblice, 9. listopadu 2025

*Posádek světa dobrého,
jest bůžek Hospodínova – to jest ťi se vědomí,
že nade mnou je Bůh milující i trestající.*

Hluboce zarmoucení oznamujeme všem příbuzným, přátelům a známým,
že nás navždy opustil náš milovaný
manžel, tatínek, tchán, dědeček, bratr, švagr a strýc,
pan

Vítězslav Prosek

Zemřel po dlouhé těžké nemoci
ve středu dne 5. listopadu 2025 ve věku 79 let.

S naším drahým zesnulým se rozloučíme
ve středu dne 26. listopadu 2025 v 11.00 hodin
v kostele českobratrské církve evangelické
v Praze 4 – Bráníku, Modřanská 108.

Jménem pozůstalých:

Jiřina
manželka

Alice
dcera

Eva a Jan
dcera s manželem

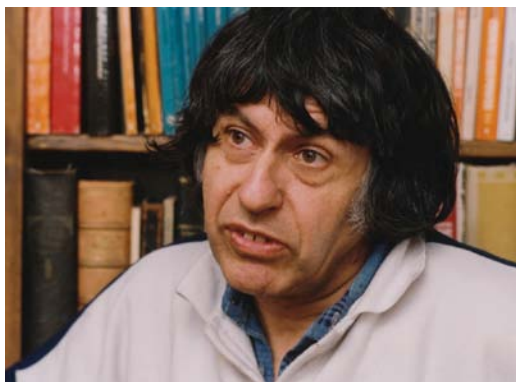
David, Jakub, Jan
vnuci

Petr, Lubomír
bratři s rodinami

Pohřební služba Žitková, tel: 728 467 417, Jaromíra Vejvody 1437, Praha 5 Zbraslav

ZEMŘEL IVAN KLÍMA

Na posledním sborovém shromáždění upozornil Jára Kučera na to, že 4. října letošního roku zemřel Ivan Klíma. Nechtěl tím připomenout jen osobnost Klímy jako spisovatele, ale i toho, kdo na přelomu osmdesátých a devadesátých let přicházel i se svým synem Michalem na bohoslužby branického sboru. Naše rodina tehdy bydlela ve Strašnicích a do Braníka jsme ještě nechodili, ale pamětníci si na to jistě vzpomenou.

Ivan Klíma prožil příznačný osud středoevropského intelektuála 20. století. Ostatně jej sám popsal ve skvělé knize pamětí *Moje šilené století* (dva svazky, 2009 a 2010), za kterou obdržel Cenu Karla Čapka. Narodil se v Praze v roce 1931, předkové obou rodičů patřili k českým Židům. Z matčiny strany to byli, jak se v rodině tradovalo, evangelíci, kteří – stejně jako třeba rodina známých politiků a podnikatelů Stránských – konvertovali po Bílé hoře k judaismu, aby nemuseli opustit vlast nebo přestoupit ke katolické víře. V době první republiky byla rodina (tehdy se ještě jmenovali Kauderovi) svobodomyšlně a levicově orientovaná, k židovství se už nehlásila. Za protektorátu byli ovšem vystaveni perzekuci. Oba strýcové z matčiny strany, Otto a Viktor Synkové, se účastnili komunistického odboje a byli popraveni (dodnes je připomíná náměstí v Nuslích). Celá rodina, nejprve otec, pak i matka a oba synové, byli postupně deportováni do Terezína. Všichni však po různých peripetiích šťastně přežili. Snad i proto, že otec, odborník v oboru silnoproudé elektrotechniky, byl pro nacisty v terezínském ghettu a v dalších táborech potřebný – i při bídném stavu technického vybavení v nouzových válečných podmínkách dokázal udržovat elektřinu v chodu. Až mnohem později, od sedmdesátých let, se Klíma k pobytu v Terezíně jako beletrista a pamětník několikrát vrátil (například v *Mých prvních láskách* líčí dětský vztah k dívce, která v Terezíně vydávala jídlo a dávala mu dvojnásobnou porci mléka).

Po válce chodil Ivan Klíma do evangelické mládeže. Vzpomínal na to, jak nadšeně jezdili na brigády do pohraničí a věřili, že zlé časy už pominuly. Na rozdíl od otce ho nezajímala technika, ale literatura a novinářství. Po maturitě (1951) začal studovat žurnalistiku a vstoupil do Československého svazu mládeže. Ale brzy zjistil, že budoucí novináři se neučí tomu, jak dobře psát reportáže, ale jak propagovat myšlenky stalinismu. Po jednom semestru přestoupil na Filozofickou fakultu Karlovy univerzity, kde byly podmínky snesitelnější, a vystudoval

češtinu a literární vědu. K jeho vystřízlivění z revolučních ideálů přispělo i to, že otec, který byl ředitelem výzkumného ústavu, byl krivě obviněn a strávil půldruhého roku ve vězení. Patrně k tomu přispěl i dobový stalinský antisemitismus, maskovaný jako „antisionismus“.

Spisovatel, který Klímovi otevíral oči, byl Karel Čapek. Jeho tvorbě věnoval diplomovou práci a po celý život se k němu vracel. Byl ostatně anglofilem stejně jako Čapek. Řekl bych, že Čapkovo umění podívat se na události z různých stran a perspektiv, nehlásat autoritativní pravdu, ale hledat ji v dialogu různých hlasů a při respektu k názorům druhých, poznamenalo zejména Klímovy romány, od *Hodiny ticha* (1963) až po *Ani svatí, ani andělé* (1999). Čapkovské jsou také jejich přitažlivé zápletky. Přinášejí příběhy lidí, kteří jsou poznamenáni nacistickým i komunistickým režimem. Autor se soustřeďuje na jejich úzkosti, sny, iluze, lásky i nevěry, složité vztahy rodičů a dětí. Po roce 1989 se v jeho dílech objevují problémy s korupcí, drogami a sektami. Postavy se snaží udržet si osobní i mravní identitu. Evangelické stopy lze najít v autorově zaujetí, s nímž v těchto románech a vlastně ve všech svých dílech klade morální otázky. Jeho hrdinové jako by měli v sobě ono Augustinovo „nepokojné je srdce naše“ a jen někdy docházejí k druhé části tohoto vyznání: „Dokud nespočine v Bohu.“

Na vrcholu své činnosti se Klíma ocitl v druhé polovině šedesátých let, když pracoval v redakci Literárních novin. Přátelil se tehdy hlavně s Ludvíkem Vaculíkem a Alexandrem Klimentem a tato trojice patřila k jádru tohoto pozoruhodného týdeníku, který se nevěnoval jen literatuře a kultuře, ale do značné míry nahrazoval tehdy stále potlačovaný veřejný život. I když cenzura někdy zabavila až třetinu obsahu čísla (články se musely upravovat nebo nahrazovat jinými texty), časopis byl masově čten a bylo zřejmé, že liberálně smýšlející komunisté i nekomunisté získávají převahu. Projevilo se to i na proslulém IV. sjezdu Svazu československých spisovatelů v létě 1967. Právě autoři z „Literárek“ na něm pronesli dosud nejostřejší kritiku poměrů. Například Ivan Klíma mluvil o cenzuře před sto lety, v době Bachova absolutismu, a konstatoval, že tehdejší cenzurní opatření tak pranýřovaného rakouského režimu byla mírnější než ta současná.

Na konci šedesátých let byl Klíma nejprve několik měsíců v Británii a v roce 1969 byl pozván jako hostující profesor na univerzitu v Ann Arbor v americkém Michiganu. Když se v březnu 1970 vrátil, jako jeden z mála českých spisovatelů pobývajících na Západě, policie odebrala jemu i jeho manželce pasy. Stal se na dvacet let zapovězeným spisovatelem a nežádoucí osobou. Jeho díla, včetně devíti scénářů pro kreslené filmy Zdeňka Milera o Krtečkovi, za normalizace nesměla být uváděna ani zmiňována.

Po návratu ze Spojených států organizoval ve svém bytě setkání zakázaných spisovatelů, kteří si navzájem předčítali své nové rukopisy. Z těchto setkání se zformovala Vaculíkova slavná edice Petlice, která přinesla na čtyři sta samizdatových

(tedy na psacím stroji opsaných a tajně rozšiřovaných) knih nepovolených autorů a inspirovala mnohé další edice i aktivity „paralelní kultury“.

Ivan Klíma tak v sedmdesátých a osmdesátých letech mohl publikovat jenom v samizdatu a v zahraničí. On i jeho rodina prožívali tísnivé dny domovních prohlídek, výslechů i dalších perzekucí. Sám svou situaci líčil s nadhledem, říkal, že měl víc času na rodinu i na psaní a že ve srovnání s nacistickým koncentrákem to tak zlé nebylo. A vzpomínal také na solidaritu z domova i ze Západu, když jej podporovali známí, ale někdy i zcela neznámí lidé. Jedni z nich byli manželé Kašparovi, kazatelé z evangelické fary v Opatově na Vysočině, kam on i s rodinou mohli v létě jezdit. Ze Spojených států za Ivanem Klímou přijížděli i světově proslulí spisovatelé, Arthur Miller, Kingsley Amis, Kurt Vonnegut nebo Philip Roth. Byt Klímových v Hodkovičkách s bohatou knihovnou sloužil jako místo setkávání i jako neveřejná půjčovna publikací, které byly oficiálně nedostupné. Právě v Hodkovičkách, kde má náš sbor faru, se seznámil s naším farářem Ludkem Rejchrtem a Rejchrtova osobnost jej nepochybně přilákala i do našeho sboru. Po roce 1989 ovšem Klíma neměl tolik volného času, stal se žádaným a slavným spisovatelem, jezdil často do zahraničí, jeho díla vyšla v 29 jazycích.

Sám jsem se s Ivanem Klímou setkal několikrát. V osmdesátých letech to bylo na bytových přednáškách (jednou na jeho a podruhé na mojím) a pak jsme se vidali i v letech devadesátých. S velkou skupinou autorů, kteří se angažovali v samizdatu, jsme v dubnu 1990 byli pozvaní do New Yorku. Byl to fascinující zážitek, všichni Američané tehdy mluvili o sametové revoluci a návštěvě Václava Havla ve Spojených státech. Pak jsme se ještě sešli v několika komisích pro udělování literárních cen a stipendií. Můžu jen potvrdit, že to byl vzdělaný, empatický, ale také věcně uvažující člověk. Jediný z nás byl schopen z hlavy spočítat rozdělované částky a vždy věděl, kolik peněz ještě zbývá. Takže přece jen nějaké geny po exaktně zaměřeném tatínkovi zdědil...

Klímův zájem o evangelictví se nejvíce projevil v románu se zvláštním titulem *Poslední stupeň důvěrnosti*. Hlavní postavou je evangelický farář Daniel, který obstál při pronásledování církve v době komunismu, ale v porevoluční době začíná pochybovat o svém poslání. S krizí víry přichází i krize osobní a manželská. Román ukazuje, že autor znal mnoho reálií ze života evangelického sboru i naší církve, písní, modliteb i rituálů.

Nakonec alespoň krátký citát, který je aktuální i v dnešní době, kdy jsme ve veřejném životě zavaleni falešnými sliby, které nemohou být splněny, ale přesto získávají ohlas. Danielův přítel, kazatel Martin, mu říká: „A lidi budou vždycky hledat někoho, kdo by jim řekl, že přes to všechno, co se jim v životě nepovedlo, mají naději, že můžou slušně žít. Když jim to neřekneš ty, řekne jim to někdo jiný, který nedodá to nejdůležitější: Jdi a nehřeš více!“

Jiří Holý

KARTOTÉKA A ČLENOVÉ SBORU

*I dnes přicházejí do našeho společenství noví účastníci a mnohdy se ptají, proč by měli být vedeni jako členové sboru, co to obnáší. Ne všichni víme, jak jim to vysvětlit. Proto přepisují článek **Růženky Černé** z roku **1995**.*

Jarka Pecharová

Máme radost z toho, že náš kostel bývá naplněn až k prasknutí. Má to i své nevýhody: někomu se udělá ve vydýchané místnosti nevolno, někdo se v množství lidí úplně ztratí. Sbor Českobratrské církve evangelické není uzavřenou společností. Vítáme každého, kdo přichází, aby slyšel Boží slovo a aby mezi námi nacházel společenství. Někdo se zastaví jen jednou, někdo častěji, někdo přichází pravidelně neděli co neděli, a přitom jej ani nenapadne, že by mohl požádat o členství ve sboru, některé členy našeho sboru naopak vidáme maximálně o Vánocích. Složení návštěvníků shromáždění se mění, neznáme se vzájemně a marně si lámeme hlavu, jak to udělat, abychom ke každé tváři dokázali přiřadit i správné jméno.

Chceme si uchovat přátelskou otevřenost, ale zároveň bychom rádi dodržovali i řády naší církve. Sbor má organizační strukturu, má svá pravidla, řídí se církevním zřízením. Budovu, kterou je třeba spravovat, hospodařit s financemi, má povinnosti ke svým členům. Aby mohl sbor své povinnosti plnit, musí vědět, kdo k němu patří. Nemůžeme se znát tak dobře, jako se znali sousedé na malé vsi, a naše paměť nedokáže registrovat všechna data. Musíme si pomáhat písemnou evidencí, které slouží kartotéka. Jsou v ní nejen jména a adresy, ale i rodinné vztahy, data narození, křtu, konfirmace. Beze znalosti těchto údajů by bylo nesnadné vyhledat bydliště toho, koho chceme navštívit, vzpomenout si, že někdo má „kulaté“ narozeniny, připomenout rodičům, že mají povinnost vést k víře své děti, které nechali v miminkovském věku pokřtít, pokřtěným, že by se měli veřejně přihlásit ke Kristu při konfirmaci, poslat sborový dopis nebo informace o táborech hromadně pro celou rodinu.

Vést evidenci členů je povinností každého sboru, už proto, že jen členové církve mohou být voleni do staršovstva a dalších církevních orgánů a pouze „hlasovní údobí“, to jest „členové starší 18 let, kteří se činně podílejí na životě sboru a jsou zapsáni v seznamu členů s hlasovacím právem“, mohou volit. Ideální by bylo, kdyby v kartotéce mohlo být uvedeno i to, jak by člen mohl a byl ochoten sboru sloužit. Někdo umí zpívat, někdo si rozumí s dětmi nebo má zvláštní obdarování potěšit staré a nemocné.

Prosíme vás, buďte živými členy sboru. Sbor, to není automat s věží, kam se hodí koruna a vypadne občerstvení. Sbor, to jsou ti, kteří se pod tou věží shromažďují, jste to i vy. Přemýšlejte, co je vašim obdarováním, dar si neponechá-

vejte pro sebe, ale používejte jej k oslavě Pána, k prospěchu ostatních i ke svému duchovnímu růstu. Dokažte sestoupit na zem a pochopit nutnost takových součástí sborového života, která vám připadají třeba zcela neduchovní jako jsou finance a evidence. Podívejte se, zda jste uvedeni v seznamu našich členů, doplňte chybějící údaje, nahlaste změny a pokud už víte, co je vašim obdarováním, nabídněte je ke službě.

KALICH KONTRA KŘÍŽ?

Milí čtenáři, jak pohlížíte na problém, který řešili naši spolubratři před 30 lety?

Jarka Pecharová

Kříž je základní křesťanské znamení. Proč tedy vlastně máme na kostele kalich, a ne kříž? Je to dlouhá historie. Kalich byl symbolem husitské revoluce. Jím se odlišujeme od katolíků. U nich pije při mši z kalicha jen kněz, u nás všichni, jak to ustanovil Ježíš.

Dobře. Jenže podívejme se na to z druhé strany: my jsme se kříže vlastně vzdali, nechali jsme si ho vzít! V severských zemích, kde mají protestanté většinu, je kříž samozřejmostí. My, tradiční čeští evangelíci máme pocit, že kdybychom z něj udělali dominantu kostelního exteriéru nebo interiéru, zpronevěřili bychom se svým předkům, proti kterým byly kdysi z katolické ciziny vedeny křížácké výpravy – právě ve znamení kříže.

Mnozí naši faráři se dnes snaží překonat tradiční averzi svých oveček ke kříži a toto krásné znamení v kostele uplatnit, mnohdy proti tuhému odporu svých staršovstev. Jeden z nich mi nedávno vyprávěl, jak propašoval do kostela kříž aspoň na korouhvi, kterou nese beránek na nově umístěném obraze.

U nás prosadil bratr farář kříž při posledním malování kostela. Je tam nenápadný, ale zřetelný, v malbě šikmého stropu nad stolem Páně. Výtvarně nic moc, ale díky aspoň za to.

Ovšem spokojíme se s takovýmto křížem i dnes? Představuji si, jak ho asi vnímají katolíci, kteří k nám občas přicházejí z kostela svatého Prokopa na eumenické bohoslužby a se kterými přijímáme pod obojí u nás i u nich. Zkuste se na něj podívat jejich očima a řekněte: nepřišel už čas, abychom kříž „plně rehabilitovali“?

Podzimní výprava – Júdit

(další dvě fotografie k článku ze strany 4)

Dobříš

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY FARÁŘE DAVIDA NEČILA po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4 – Braník

Telefon: 608 526 513 (farář David Nečil)

604 116 437 (kurátor Jan Jeroným Zvánovec)

E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/2010

Variabilní symboly:

0 nebo žádný var. symbol – dar na potřeby sboru,

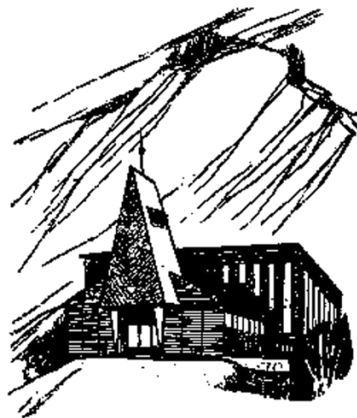
111 dar na křesťanskou službu, 222 salár,

333 mimořádný dar, 444 Jeronýmova jednota,

555 nepálská studentka, 777 mimořádná sbírka,

888 stavební fond kostela,

999 celocírkevní (či seniorátní) sbírka

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

na 2. straně časopisu

web: <https://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXXI. ročník, číslo 11/listopad 2025

Vychází zpravidla třetí neděli v měsíci.

Redakce: Eva Friedrichová, Jarka Pecharová, Alžběta Slabá.

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz.

Korektury: David Navara, Jiří Holý, Petr Bísek.

Archiv časopisu: <https://branik.evangnet.cz/zivot-sboru/brana>.

Redakční uzávěrka časopisu je první pondělí v měsíci.

Příspěvky posílejte e-mailem: branicka-brana@evangnet.cz.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

žestový soubor *Consonare* při instalaci bratra faráře Davida Nečila 9. listopadu